

Imate li osjećaj da vam partner izmiče?

Živimo li u praksi spoznaju da smo vrijedni ljubavi? Vjerujemo li, osim idejno, da smo je stvarno vrijedni? Sjetio me na to pitanje nedavni slučaj, pa ovom prilikom zahvaljujem ljubavnom paru na dopuštenju da prenesem njihovo iskustvo

Zaljubljeni, sretni, mladi. Divni oboje, kreativni. No nastade problem – što je prirodno jer ljubav otvara najdublje razine naše ljepote i svjetla, ali i tame, jer ih jedino ona ima snagu izvući van na čišćenje. Dakle, situaciju stvori ženin osjećaj da partner uzmiče i izmiče, čak je se pomalo plaši: u socijalnom svijetu ona je eskponiranija, vlasnica svojih uspješnih tvrtki u regiji, s izgledom iz modnog časopisa. A on radi normalan posao, zarađuje manje od nje i nema oko sebe utjecajan društveni krug kao ona. Sulud razlog za problem – zna naša duhovna svijest, ali evo, ego se svojih trauma čisti preko ovakvih okidača.

I tako mi razgovaramo. Ispadne da muškarac ima osjećaj kako je ona u svakom pogledu „bolja“. Njome zadivljen, ali i zastrašen te čak smeten – s jakim osjećajem da je „nije dostojan“. Jasno mu je, umno, da se ne bi sreli, zaljubili i pripali si da je tako, ali sjene nesvjesnog bacaju svoje sumnje.

„Ona je za mene bingo, dobitak na lutriji“ – on kaže kada govori o njoj, čak ushićeno, ali s istovremenom sumnjom. Uglavnom, pitam ga, što bi učinio da nagradnoj igri dobije Porsche... Bi li lijepo zahvalio organizatorima i objasnio da, eto, on čitav život vozi mali autić, pa ne zna što bi s ovakvom mašinom jer je „prevrijedna za njega“ ili bi lijepo barem pokušao naučiti voziti taj Porsche? Jasno, naučio bi ga voziti. U čemu je razlika s ovim? Jer, čak i da je njegova partnerica „bolja“ po nekom kriteriju, to samo znači da mu je kao takva dana poput zrcala što mu bistri ona njegova područja trenutno uspavana, no spremna za buđenje i realizaciju u fizičkoj stvarnosti...

A s druge strane, sličan zrcalni obrazac postoji kod žene... Vezan je uz osjećaj manje vrijednosti, tj. nedostatnosti za ljubav: ona se jada sva slama da mu pokaže koliko je obožavan, a što joj je jača ta ekspresija, on biva više preplašen njenom snagom i više u bijegu od iskustva....

I, sad, gdje smo? U zamci da ljubav pojede ego. Da se krene u scenarij kalkuliranja,

igrice, manipuliranja... Igranja uloga i prikazivanja sebe u „poželjnom“ svjetlu. A to je nedopustivo, ako smo bića svjetla i svijesti, što uglavnom jesmo. Znači, znamo: ljudi se privlače karmički i energetski, psihološki rečeno po izvjesnoj psihopatologiji koju zajednički, kroz svoje voljenje, imaju priliku iscijeliti. Kod njega korijen „ne zaslužujem tako dobro“ potječe iz davnina, dakle, iz reinkarnacijskih memorija uslijed kojih nije bio društveno cijenjen i prepoznat, čak i kada je zajednici davao najbolje od sebe.

Sličan mehanizam kod nje: ona ima neprestanu potrebu za ljubavi i potvrdom, pa stoga kada god to izostane – iz bilo kojeg razloga – ona postaje suicidalna i očajna. Pa sve više traži, čime više njega tjera.

Da, tako to energetski funkcionira. Što je lijek? Jasno, prvo povlačenje u područje svog mira da se sa sobom iskusi sebe kao ljubav, uz laganu podršku vježbi disanja, meditiranja... A zajedno – komunikacija. Skloni smo otvoreno komunicirati svoje divote, ushite i komplimente, ali sumnje i strahove – ne. Nekako nas plaše. Što je besmisleno: ako smijeh i suze imaju istu vrijednost na putu samospoznaje, samoiscjeljenja i samorazvoja (a imaju jer se i kroz jedan i drugi medij oslobađa jak naboj emocija), u čemu je razlika s mislima i strahovima. To što naš ego misli da smo „ranjiviji“ i „gluplji“ kada komuniciramo svoje slabosti samo je iluzija: zapravo smo moćniji u ljubavi kada voljenoj osobi kažemo „gledaj, ja razmišljam o tome i tome i ja se toga-i-toga-bojim...“ Jer, to je u stvari moć ljubavi: razmjena u cjelovitosti.

Istovremeno, otvorena komunikacija je jedini način da traje odnos dvoje ljudi. Jer, na odnosu se ne treba raditi: on raste ili ne, shodno tome koliko je svatko u njemu – svoj. Ne treba silovati stvari... Čak i kad nastupi panika jer se nešto ne razvija onako kako naš ego misli da je idealno. Tome je tako jer ljubav uvijek pokreće osjećaj nevoljenosti. Kao što, recimo, pun stol hrane probudi apetit, a time i možda svijest da zapravo satima niste ništa jeli. Funkcija toga je što se emotivne rane i gladi liječe tako što isplivaju, pa ih možemo konačno maknuti s mirnog jezera našeg srca. Zato ne treba mnogo pažnje pridavati panici koja nastaje kad se ovo krene događati između partnera. To je normalan proces zreljenja, čak zadatak ljubavnog iscjeljivanja u odnosima. Baš zato što su ti odnosi obilježeni dodirom: razgovori, svakako, rješavaju mnogo, ali svjestan dodir ljubavi – kojeg na specifičan način razmjenjuju samo ljubavni partneri - sve traume pokreće, osvještava i liječi.

www.elementi.hr